

Veres Tamás
Eger járatain

(kisregény)

Második fejezet: Ulrik, Putyi kocsmája és a kockák

– Csőváz ARC! – köszöntötte a buszt és simogatta meg annak kapaszkodócsövét Ulrik, ahogy könnyedén felszállt rá és leült a Krisztián melletti ülésre.–Szevasz, Vigyori!

Az újabb köszöntés a szinte mindig komoly Krisztiánnak szólt. Tíz éve tartó barátságuk azzal kezdődött, hogy a mindig életvidám Ulrik mindenáron próbálta megnevetetni a folyton komor ábrázattal megjelenő Krisztiánt. Ez nagy nehezen sikerült is neki. Onnantól kezdve Vigyorinak nevezte Krisztiánt, mert az ominózus pillanat után, amikor sikerült a komolyság ellenállását megtörni, Krisztián fél napig vigyorgott és nem bírta abbahagyni.

Ulrik már nem tudta, mivel nevette meg ennyire. Az ő életvidámsága és Krisztián komolysága remekül kiegészítették egymást. Ha valaki először látja Ulrikot, nem az életvidámság jut róla eszébe. Mindig kifogástalanul vasalt ingben, nadrágban és pulóverben jelent meg. Biztonsági őr volt az egyik bankban, Eger belvárosában. Rövid, szőke, hátrafésült, zselézett haja és nyúlánk termete azt sugallta, mintha nem egy bankban dolgozna biztonsági őrként, hanem valamelyik náci tábor parancsnoka lenne.

A bankban ismerkedtek meg, amikor Krisztián a folyószámlahitelét ment intézni olyan komoly ábrázattal, hogy a bank alkalmazottjai először azt hitték, hogy megérkezett az új bankigazgató. Ulrik elhatározta, hogy megneveteti ezt a karót nyelt sótlan figurát.

Krisztiánnak viszont nem volt kedve nevetni. Mégis kinek lenne kedve nevetni, amikor olyan rosszul áll anyagilag, hogy hitelt kell felvennie, amit vagy megkap, vagy nem? A hitelfelvételhez szükséges papírok beszerzése is teljesen kikészítette Krisztián idegeit.

– Mindig ilyen savanyú voltál? – kanyarodott elé hirtelen Ulrik.

Krisztián csodálkozva bámult rá.

– Elnézést uram! Ismerjük egymást?

– Ulrik vagyok!

– Egy Ulrik sincs az ismerőseim között!

– Egy már van!

Krisztián elővette a hivatalos papírokat a citromsárga mappából, amelyekben hozta őket és próbálta leellenőrizni, minden rendben van-e velük.

– Mindig ilyen Savanyú Jóska voltál? – kérdezte tőle Ulrik újra.

– Megtenné, hogy békén hagy?

– Ha a műszakom után meghívhatlak egy sörre!

Krisztián megadóan sóhajtott. Nagyon nem értette, mit akar tőle ez az ember.

– Rendben! De előtte szeretném kihangsúlyozni, hogy én a nőket szeretem!

Ulriknak elkerekedett a szeme, végül nevetve válaszolt.

– Az első dolog, amiben egyetértünk! Hol és mikor?

– Mit hol és mikor?

– Hol és mikor isszuk meg azt a sört?

– Putyi kocsmájában, a Frank Tivadar utcában!

– Nem kell részletezni! Minden egri tudja, hol van Putyi kocsmája!

A hatos számú ügyintéző feje fölötti kijelzőn megjelent a Krisztián kezében már teljesen nedvesre gyúrt cetli hívószáma. Felállt és a pulthoz lépett. Ulrik is sietett elvégezni a feladatait. Például segített fénymásolni az ügyintézőknek, mert biztonsági őrként nem nagyon volt más dolga. Bankrablás nem szokott itt előfordulni, és az ide járó ügyfelek hálaistennek nem a balhész típusokhoz tartoznak.

Este Krisztiánnak semmi kedve nem volt kocsmába menni, de szeretete betartani az ígéreteit. Lassú léptekkel haladt Putyi kocsmája felé.

Putyi kocsmájáról a legtöbb egri azt hiszi, hogy emberemlékezet óta ott áll a Frank Tivadar utcában és az örökkévalóságig ott is lesz. A kocsmáskor a nyolcvanas évek elején került a jelenlegi tulajdonos, Pócs Ferenc kezébe, akit mindenki csak Putyinak nevezett. Nem hasonlított bárhoz vagy pubhoz. Mentés volt az ilyen újonnan felkapott divatitalkimérések minden sallangjától. Putyi kocsmája harminc évvel ezelőtt is úgy nézett ki, mint egy klasztrikus kocsmáskor, és most is. Messziről lehet tudni, hogy melyik ez az épület, mert a tetőn is ki van rakva cserepekből a neve. A barna bejárati ajtó mellett Putyi, a kocsmáros üldögél és nézi a Szarvas teret. Ő mindig itt van, és ha nincs forgalom a kocsmában, akkor beszélget a régi ismerősökkel a Szarvas téren. A politikától a fociig bármiről. A kocsmában régi, bekeretezett képek mosolyogtak vissza a betérő vendégre. Igazi nosztalgikus érzés fogta el itt mindig a harminc, negyven, ötven éves egri generációt. Mindenkinek volt valami szép emléke Putyi kocsmájáról. Krisztiánnak például az, hogy itt kötött életre szóló barátságot Ulrikkal.

Ulrik a kocsmáskor három benti asztala közül már ott ült az egyik mellett. Már nem az egyenruhája volt rajta, hanem egy vastag, fekete garbó és egy sötétkék farmernadrág. Szürke sportcipőt húzott a lábára, amelyiket a rajta díszlő Adidas feliratból ítélve valamelyik kínai kereskedésben szerezhetette be.

Krisztián ugyanabban a ruhában volt, amelyikben a bankba is bement reggel az ügyeit intézni.

– Szervusz! Ulrik vagyok! Délelőtt elfelejtettem normálisan bemutatkozni. Pedig tisztában vagyok az alapvető illemszabályokkal.

- Ez délelőtt egy cseppet se látszott rajtad! Krisztián vagyok!
- Foglalj helyet itt az asztalomnál, Krisz!
- Utálom, ha Krisznek hívnak!
- Rendben, Krisz!

Krisztián végigmérte Ulrikot. Illetve az erőviszonyokat mérte fel, hogy mennyi esélye van elverni ezt a neveletlen fickót egy hirtelen kitörni készülő kocsmai verekedésben, amelyben csak ők ketten vesznek részt.

- Kihívás vagy nekem! Szeretek mosolyt csalni az ilyen karót nyelt fickók arcára!
- Nem vagyok karót nyelt! Csak komolyan veszem az életet!
- Miért?
- Mert csak egy életem van és szeretném tudatosan leélni!
- Én inkább kihasználom minden rezdülését! Röhögök a saját életemen, különben nem tudnám elviselni!

Végül nem lett verekedés. Pár korsó sör után megtört a jég és Krisztián nagyon vigyorogni kezdett Ulrik valamelyik mondatán, de ha fejbe lőnék őket, akkor se tudnák megmondani, mi volt az az ominózus mondat. Sűrűn találkoztak még, hogy pár korsó sör mellett megvitassák az élet dolgait.

Ulrik házassága közben szép lassan csődbe ment. Egész idő alatt próbálkoztak vele, hogy gyerekük legyen, de nem sikerült. A válás után boldog volt, hogy nem jött össze. Nem az a típus volt, aki elviselte volna, hogy csak kéthetente lássa a gyerekét. Az exfelesége, Emese azzal indokolta a válást, hogy Ulrik soha nem fog megkomolyodni. Aki ismerte Ulrikot, azt tudta, hogy ez így is van. Még Ulrik is tudta. De ő nem óhajtott karót nyelt pasas lenni. Inkább belement a válásba. Nem akarta, hogy az addigi életvidám élete megváltozzon.

Több hasonló görbe estét csaptak utána Putyi kocsmájában. Ulrik válása után egyre sűrűbbek lettek ezek az esték. Krisztián kétszer, ha találkozott Ulrik feleségével. Amikor összebarátkoztak, már javában folyt a válóper.

A kocsmá előtt, a Szarvas téren mutatta be egymásnak Ulrik Krisztiánt és Katerinát. Addig ügyeskedett, amíg ez a kettő egymásra nem talált. Mindketten tetszettek a másiknak, de Krisztián béna volt a csajozáshoz, Katerina nem értett a pasizáshoz. Ulrik kezdte el egyengetni a kapcsolatuk útjának az elejét, utána már minden jött magától. Két évig éltek együtt és Ulrik ma se akarja elhinni, milyen ostobaság miatt szakítottak. Persze nem az volt a fő ok, hogy mindketten mást szerettek volna nézni a tévében és összevesztek a távirányítón. Pár hónapja már érezték, hogy a mindennapok taposómalma rámegegy a kapcsolatukra. Kezdték elhidegülni egymástól és nem a megoldás keresésével voltak elfoglalva, hanem

azzal, hogy hol tudjanak belekötni a másikba. A szakítás után nem jártak el Putyi kocsmájába. Krisztián nem ivással akarta feledtetni a bánatát, pedig Ulrik szerint jót tett volna neki, ha egyszer úgy istenigazából felönt a garatra. Krisztián a munkába ölte a bánatát. Túlórákat vállalt, újabb és újabb járatokat vitt Eger utcáin. Bármit, csak emberek között legyen, ne kelljen hazamennie az üres lakásba és ott érezni a szeretett nő hiányát! Ulrik a vállát vonogatta mindig, amikor Krisztiánt hiába akarta meghívni egy sörre.

- Végül is, bármikor mehetünk! Putyi kocsmája soha nem fog bezárni!
- Krisztián a Szarvas tér felé kormányozta a buszt.
- Hogyhogy nem a tizennégyest vezeted?
- Kellett egy kis változatosság!
- Szóval nálad az a változatosság, hogy buszvezetés helyett buszt vezetsz?
- Nem mindig ugyanarra járok.
- Miért nem megyünk el inkább kirándulni valami szép helyre? Oda, ahol az asszonyok is szépek!

Krisztián pontosan tudta, hogy Ulrik ilyenkor a Szépasszony völgyre célozgat és cseppet se érdeklik az ottani asszonyok, de az ott található pincék borai annál inkább. Ulrik nem volt alkoholistá. Tudta, hogy hol a határ, meg is tartotta a mértéket. Ő csak szeretett leülni egy korsó sör vagy egy pohár bor mellett beszélgetni barátokkal, kollégákkal, ismerősökkel és ismeretlenekkel is.

A lakását a felesége és az ügyvédjei elvették tőle. Nem érdekelte. Alბérletben élt. Hihetetlenül magasra ívelő optimizmusa pozitívan hatott mindenkire a környezetében. Magányos éjszakái azonban az ő szemére is sokszor csaltak könnyeket. De egy férfi, aki úgy néz ki, mint egy koncentrációs tábor őre, nem sírhat mások előtt! Különben is, neki a vidámság a védjegye! Csak Krisztián tudta, milyen magányosak az éjszakái. Többször fel is ajánlotta Ulriknak, hogy költözzenek össze, de ő azzal háritotta el, hogy nem akar a barátja terhére lenni. Pedig csak a könnyeit szégyellte mások előtt. Nappal ő volt az életvidám Ulrik, este a depresszióval küzdő Ulrik. Egy napon bevett egy marék gyógyszert. Krisztián talált rá, akinek könnyörgött, hogy ne vigye be a kórházba. Szerencséjére megúszta egy nagyobb gyomorrontással az egész incidenst. Krisztián egész este az ágya mellett ült és próbálta tartani benne a lelket.

A Bitskey Aladáról elnevezett uszoda messze földön híres faszerkezete, amelyet egyedi építészeti megoldásokkal teremtettek meg mérnökök, kőművesek, ácsok és bádigosok messziről mosolygott a két férfi felé az ötös jelű busz üvegében visszautkröződve.

- Mikor jövünk úszni? – kérdezte Ulrik.

Krisztián elmosolyodott. Ulrik rendszeresen felteszi ezt a kérdést, ha az uszoda elé érnek, mégis mindig mosolyog rajta. A vízilabda egyik fellegvárának számító

Egerben ki gondolná, hogy két olyan ember köt majd életre szóló barátságot, akik nem tudnak úszni! Se idejük, se kedvük, se hajlandóságuk nem volt rá, hogy úszni tanuljanak. Egyszerűen nem érdekelte őket.

Krisztiánnak ilyenkor mindig Katerina jutott eszébe, aki imádta a strandot. De nem a vízben szeretett lubickolni, hanem legtöbbször csak a parton napozott. Rengeteg naptejet kent magára, mert a kárpátaljai nők hófehér testét örökölte. Szeretett volna minél jobban leburnulni, mert attól szebbnek érezte magát. Krisztián imádta Katerina hófehér bőrét és gyűlölt minden egyes napsugarat, amelyik sötétebbé varázsolta azt. De csendesen tűrte, hogy Katerina napozzon a parton. Ő maga azt se értette, miért kell ahhoz strandra menni, hogy az ember napozzon! Azt lehet otthon is a kertben vagy az udvaron. Minek ahhoz belépőjegyet venni? Ezt néha megkérdezte Katerinától, de a lány csak nevetett ilyenkor. Azt felelte, ezt egy férfi soha nem fogja megérteni. Krisztián mindig vele tartott, de utált strandra járni. A medencének a szélébe kapaszkodva hűsítette a testét, ha nagyon meleg volt. Nem mert beljebb menni, mert félt, hogy elsüllyed. A napozást egyszerűen rühellte. Ha lefeküdt a plédre, amelyet Katerina gondosan elterített a gyepon, biztos lehetett benne, hogy egy hangyacsalád éppen az ő hátán és hasán akarja majd gyakorolni a hegymászást. A vége az lett, hogy Katerina egyedül járt strandra, Krisztián pedig unalmában az ismerős egri utcákat róttá. Ezúttal nem busszal, hanem gyalog.

– Holnap ráérek! – válaszolt Ulriknak.

– Holnap nem jó! Miskároltatni viszem a macskámat!

Krisztián hangosan felröhögött. Ulrik allergiás volt a macskaszőrre. Ez akkor derült ki, amikor összeköltözött a feleségével és az újdonsült fiatalasszony úgy döntött, hogy neki szüksége van egy kiscicára, akit simogathat. Ulrik hiába ajánlotta fel, hogy őt bármikor simogathatja, süket fülekre talált. Egy koromfekete kiscica érkezett a lakásba, aki a Leopold nevet kapta. Igaz, Ulrik csak hülye dögnek hívta, amikor a felesége nem volt otthon. Féltékeny volt az állatra, mert gyakran azt tapasztalta, hogy a felesége jobban szereti azt a macskát, mint őt. Ulrik volt a világ legboldogabb embere, amikor megtudta, hogy állandó rosszullétei a macskaszőr miatt vannak. Leopold Ulrik anyósáékhoz költözött, Ulrik pedig visszakapta az alfahím szerepét a lakásban.

– Történt valami érdekes ma a bankban?

– Ha nem történik bankrablás, semmi érdekes nem történik egy bankban. És te láttál valami érdekeset?

– A szokásos. Műemlékek, turisták. Mindennap ugyanaz.

– Unalmas ez a város.

Ulrik mondatával a legtöbb régóta Egerben élő férfi és nő egyetértett volna, ha hallják. Elegük van belőle, hogy a város csak a gasztronómiára és a turizmusra

akar épülni. Több szükség lenne kulturális és sporteseményekre. Eger nemrégiben indult az Európa Kulturális Fővárosa címért, de elbukták a pályázatot. A legtöbb egri nagy szívfájdalmára. Most végre meg lehetett volna mutatni a világnak, hogy Egerben nemcsak enni, inni meg műemlékek között sétálgatni lehet! Van más oldala is ennek a városnak, amelyet az ide tévedő vándorok soha nem vesznek észre. Mindenki leragad a belvárosban és a Szépasszonyvölgyben. Persze voltak olyan egriek, akik nem bánták, hogy a város elbukta a pályázatot. Sokan félték tőle, ha megnyerik, úgy járnak, mint Pécs. Pécs még mindig annak a súlyát nyögi, hogy pár évvel ezelőtt Európa Kulturális Fővárosa volt.

– Dobd fel valamivel, ha unalmas! – felelte Krisztián. – Neked biztosan van egy jó ötleted, hogyan rázzuk fel ebből a turisták számára érdekes, az egriek számára érdektelen milióból!

Ulrik nem szólt. Barátja látta rajta, hogy nagyon töri a fejét, hogyan tudna megoldást találni Krisztián javaslatára. Hirtelen erős ütést érzett a homlokán.

Krisztián teljes erejével a fékbe taposott. A satufékezéstől az utasok közül páran majdnem elestek. Szerencsére mindenki megúszta, kivéve Ulrikot, aki lefejelte az ülés előtt lévő kapaszkodócsövet, amelyet nemrég megsimogatott és a homlokán egy jókora púp jelent meg.

– Most szarvaznak fel, amikor nem is járok senkivel?

Krisztián leállította a buszt és kikiabált a busz elé rohanó fekete, bozontos kutyának.

– Bátor! A jó mindenedet! Nézz már szét, mielőtt lelépsz az úttestre! Lujza! Te is figyelhetnél rá, hogy mit csinál ez a bolond!

Az utóbbi mondat egy fehér kutyának szólt, akiről Krisztián tudta, hogy a Bátor és gazdája melletti házban lakik. A két kutya egykedvűen bámult vissza rá. Mit sem törődve azzal, hogy majdnem tömegbalesetet okoztak, csendesen, a járdák szélein megbúvó apró fűdarabokat itt-ott megszaglászva sétáltak tovább.

Krisztián el se tudta képzelni, hogy vannak olyan városok, ahol a kutyákat, akik az utcán kóborolnak, nem ismerik név szerint az emberek. Eger belvárosa nem ilyen volt. Bátor és a szomszédja mindennap ki lettek engedve egy kicsit szaglászni és sétálgatni. Ha végeztek a csavargással, akkor szépen hazamentek. A gyeptes-ter is ismerte őket. Soha nem fogta be egyiket se, mert tudta, hogy a légynek se ártanak, és nagyon várja őket haza a gazdájuk.

– Jegelni kellene!

– Rendben! Mindjárt török egy jégcsapot!

Krisztián leszállt a buszról, beszaladt gyorsan a buszmegálló melletti kiskereskedésbe és egy tölcséres jégkrémmel a kezében tért vissza. – Szereted a puncs és a rumos dió fagyikat? – kérdezte Ulriktól.

– Tudod, hogy ezek a kedvenceim! Minden, amiben rum van!

– Olyanokat nem kaptam! Itt van helyette egy vaníliás jégkrém!

Ulrik a jégkrém felé nyúlt, de Krisztián kikerülte a kezét és óriási lendülettel nyomta a barátja homlokán éktelenkedő púpra.

– Jobb már?

– Lefagyott a fejem! Most hibernáltál! Ha száz év múlva felébredek, majd viszek virágot a sírodra!

Miközben beszélt, Ulrik próbálta az arcán lecsorgó jégkrémet nyalogatni.

Krisztián nem figyelt oda rá. Meglátott valakit, aki az uszoda felől a belváros irányába igyekezett. Ott sétált Bolond Márta az ál–jegyzvizsgáló és felszállt a nyolcas buszra.

Krisztián ilyenkor elátkozta a percet, amikor buszvezetőnek állt. Egy buszvezető nem hagyhatja ott csak úgy a járművét, hogy szélhámosokat üldözzön! A busznak mennie kell a megadott menetrend szerint tovább. Ilyen esetekben nem busz, hanem mozgó börtön! Egy rabszállító kocsi!

Bátor magánakciója és az Ulriknak nyújtott szokatlan elsősegélynyújtás miatt így is sok perc késést szedett már össze. Ulrik biztosan el tudná kapni Mártát, de mégse kérheti meg a barátját, hogy púppal és olvadozó fagylalttal a homlokán vegyen üldözőbe egy vadidegen nőszemélyt, aki ártatlan emberekből próbál meg szélhámosággal pénzt kicsikarni! Meggyőződött róla, hogy mindenki elhelyezkedett a buszban, utána visszaült ő is a vezetőfülkébe és elindult a busszal a Kossuth út felé.

– Meg kellene mutatnod a fejedet egy orvosnak!

– Nincs nekem szükségem orvosi segítségre! Meg tudok én halni egyedül is!

Ulrik és az egész családja csak akkor járt orvoshoz, ha már nagyon muszáj volt elmenni. Hagyomány volt náluk, hogy felesleges pénzkidobásnak tartották a gyógyszerek vásárlását és az orvosok szerepét a gyógyításban. Ulrik nagyapja soha nem járt orvosnál, mégis nyolcvannégy évesen halt meg. A boncolásnál derült ki, hogy öt féle rákja is volt. Ha életében a hosszú élet titkáról kérdezték, azt mondta, minden ebéd után megiszik egy pohár jó egri bort. Őt ez tartja életben.

– Valami kenőcs kellene arra a púpra! Az is lehet, hogy agyrázkódásod van! Nincs messze a kórház! Szállj le és menj be!

– Te is tudod, milyen rossz híre van a kórháznak! Az emberek Miskolcra, Debrecenbe, Pestre és újabban már Salgótarjánba is járnak, ha komolyabb vizsgálatokat akarnak elvégeztetni magukon!

Az egri Markhot Ferenc kórháznak nem tett jót a pár évvel ezelőtti botrány. Amikor átvette a Hospinvest nevű cég, rengeteg dolgozó otthagya a kórházat és nem nagyon tudták őket pótolni. Ez a kórházi betegellátás minőségének rovására ment. Az egri kórháznak nagyon rossz híre lett a környéken.

– Úgy tudom, egy ideje már javul a helyzet. Új gépek vannak, korszerűsítik az épületeket is, és a dolgozók, akik annak idején elmentek, szállingóznak visszafelé!

A busz megállt az Egyetem, majd a Bazilikát elhagyva a Buszpályaudvar megállóiban, utána a Posta megállóhely következett. Legalább ötven diák szállt fel a buszra, mert a közelben volt a Dobó és a Gárdonyi gimnázium is.

Ulrik nem szerette ezt a helyet. Ő, aki imádta, hogy ő a társaság középpontja, nehezen viselte, hogy a diákok egyszerre beszélnek, hangosak és az ő hangját teljesen elnyomják.

– Minden tisztelem a tanároké! – morogta oda Krisztiánnak.

Krisztián nem szólt semmit. Őt nem zavarta a zsvaj. Jobban szeretett emberekkel megtömött buszt vezetni, mint egy olyat, amelyik szinte teljesen üres és csendes. Ezeket a buszokat kriptajaratoknak nevezte.

Három tizenhat év körüli fiú állt meg mellettük. Ulrik és Krisztián beszélgetni se nagyon tudtak, mert a tömött busz ezt nem tette lehetővé. Akaratlanul is hallgatniuk kellett a három fiú eszmecseréjét.

– Lassan végigtolom a Witcher hármát!- mondta a barna, félhosszú hajú, pattanásos képű srác, aki a legmagasabb volt a többiek között.

– Én most végeztem a legújabb Need for speed-del! – dicsekedett a vörös, szep-lős, göndör hajú fiú a másik kettőnek!

– Nekem nincs időm most játszani. Annyira készül a vízilabda csapatunk a következő meccsre, hogy sulis előtt és után is edzenem kell! Csak bedőlök az ágyba és alszom.

Ennek a mélyen ülő, barna szemű, barna rövid hajú fiúnak a testalkatán is látszott, hogy sportol. A pattanásos kövér volt egy kicsit, a vörös pedig sovány.

– Ha ennyire fárasztó, miért nem hagyod abba a sportolást? – kérdezte a pattanásos.

– Mert feltöltődök tőle Józsi! Hazamegyek és tudom, hogy csináltam ma is valami értelmeset. Sportoltam!

– Engem ez tölt fel!

Józsi elővarázsolt a zsebéből egy darab Mars szeletet és pillanatok alatt el is tüntette. A sovány srác is megszólalt.

– Engem az tölt fel, hogy egész nap játszhatok, a Play Station-nel! Sokszor még enni is elfelejtek, annyira bele vagyok merülve a játékba!

– Látszik is rajtad Euzébió!-felelte a vízilabdás fiú.

Krisztián az utat nézte, de közben az egyik kezével intett Ulrik felé, hogy csilapodjon. Ulrik a plafonra tudott mászni attól, hogy a régi szép magyar nevek helyett külföldi filmszereplőkről vagy focistákról nevezik el az emberek a gyerekeiket. Ezt minden egyes alkalommal, amikor csak lehetett, szóvá is tette a gyerek szüleinek. Ha nem volt jó kedve, akkor a gyerekeknek is, pedig ő nem tehetett róla, hogy így nevezték el.

A három fiú leszállt a Hőközpontnál. A busz is kezdett lassan kiürülni. Már csak

azok az emberek ültek rajta, akik a Tescoba igyekeztek bevásárolni. Egerben sok busznak a Tesco a végállomása. Az ötösnek is. A nyitott ablaknál még hallatszott, ahogy Józsi hangosan szól a többiekhez!

– Láttátok az ürgét fagyival a fején? Tutira nem normális!
– Kockák! – dörmögte az orra alá Ulrik.- Bezzeg a mi időnkben még fociztunk, meg bicikliztünk!

– Ha a mi időnkben lett volna Play Station, meg X-Box, mi is azokkal játszottunk volna!

– Azért örülök, hogy vannak még közöttük olyanok, mint ez a vízilabdás fiú! Ő még vinni fogja valamire az életben! Ha én is nekiállok valamit sportolni, talán most nem biztonsági őr lennék! Lehet, hogy én lennék az új Puskás Öcsi!

– Tegnap találkoztam Puskás Ferencel!

Ulrik egész feje kérdőjelet formált. Krisztián elmesélte neki a tegnapi napját, amikor egy járaton sikerült összefutnia gyáva kidobóemberekkel, kedves nyugdíjas nénivel, aki bármelyik pillanatban képes amazónná változni, ál-jegyzvizsgálóval és Puskás Ferencel.

– A Bolond Mártát most is láttam! Felszállt a nyolcas buszra!

– Miért nem figyelmeztetted rádióan a nyolcas busz sofőrjét?

– Azért, mert ez busz és nem taxi! Ezen nincs CB rádió!

– Bezzeg régen az Egri csillagok téesz Ifáiban is volt rádió! Akkor hívd fel a mobiltelefonodról!

– Szerinted, ha egy buszvezető elkezd telefonálni, vezetés közben, nem kap fegyelmet? Sőt! Ami még rosszabb! Néhány jóakarátú ember lefényképezi és felrakja a közösségi oldalára! A többi jóakarátú ember pedig megosztja ezt. Onnantól kezdve én leszek az a bunkó buszvezető mindenki szemében, aki utasokkal a háta mögött a mobiltelefonját nyomkodja!

– Akkor hívd fel, amikor megállunk egy megállóban!

– Arra nincs időm! Tartanom kell a menetrendet! Így is késésben vagyunk! Bátor és a haverja elintézték, hogy ne tudjak időben odaérni a megállóba! A többi utas, aki nem tudja, mi történt, csak azon lesz felháborodva, hogy késett a busz. Hogy miért késett, az nem érdekli őket!

– Sokáig is tartana mindegyiknek külön-külön elmagyarázni! Euzébió! Ki az az elmeroggyant, aki ilyen nevet ad a gyerekének?

– Például a híres portugál focista, Eusebio szülei! – vigyorgott Krisztián. – De őt Fekete Párducnak is nevezték!

– Az nem Grosics Gyula volt?

– Mindkettőt Fekete Párducnak becézték. Úgy gondolom, ennek ellenére se keverte össze őket senki.

– Igen, mert Grosics kapus volt, Eusebio meg csatár.

Krisztián megint elvigyorodott. Sokszor nem tudta eldönteni, hogy Ulrik csak játssza az ostobát, vagy tényleg úgy gondolja a dolgokat, ahogy kimondja őket.

– Vagy úgy is lehet, hogy Eusebio fekete, Grosics meg fehér bőrű!

– Mekkora egy rasszista vagy te!

A buszon ülők csodálkozva kapták fel a fejüket, amint a náci tisztokra hasonlító figura, ott a busz elején lerasszistázza a buszvezetőt. Egyikük, egy kopasz, negyven év körüli férfi, aki a teljesen sima fejbőre mellé hosszú, bozontos szakállt viselt, előresétált hozzájuk.

– Ha vitáik vannak egymással és egyiküknek szüksége van egy jó ügyvédre, bármikor állok rendelkezésükre! Doktor Kovács János vagyok!

Átnyújtott egy névjegyet Ulriknak, aki anélkül, hogy ránézett volna, villámsebesséssel visszaadta neki.

– Köszönjük, kedves Kovács János! Majd megkeressük önt a telefonkönyvben! Ilyen néven biztosan nem szerepelnek benne sokan!

– Doktor Kovács János! – sziszegte az ügyvéd és dühösen leszállt a Tiba utcai megállóban, szinte elsodorva az alacsony termetű bácsikát, aki felszállni igyekezett és nagy szuszogások kíséretében leült Ulrik mögé.

– Pont mi vagyunk az a két ember, akinek még soha nem volt vitája egymással!

Krisztián megint elmosolyodott!

– Az első találkozásunkkor, ott a bankban le tudtalak volna ütni! Nagyon rámenős és szemtelen voltál!

– Csodálkoztam, hogy eljöttél akkor sörözni Putyi kocsmájába!

– Mindig betartom az ígéreteimet!

– Ezt akkor még nem tudtam! Azóta tudom!

– Beugorhatnánk ma is!

A bácsika, aki az imént szállt fel előrehajolt Ulrikhoz.

– Önök nem tudják? Putyi kocsmája bezárt!

– Ne vicceljen már, öregapám! Putyi kocsmája a világ vége után egy nappal is nyitva lesz! – csattant fel Ulrik, aki személyes sértésnek vette az öreg szavait.

Az öreg lepöccintett egy szöszet zavartan a nadrágjáról.

– Az épületet is le fogják bontani.

– Mi lesz a helyén? – kérdezte elhűlve Ulrik. – Ugye, nem egy kínai bolt?

– Nem tudom. – felelte az öreg.

A busz bekanyarodott a Tescohoz a végállomásra. Az utasok leszálltak. Az egri Tesco nem egyedül uralja errefelé a bevásárlóközpontok között a terepet. Itt van körülötte a Lidl, a Penny, a Jysk, kínai bolt, Decathlon.

Ulrik ezt a sok boltot egymás hegyén-hátán csak Bevásárló Bermuda Háromszögnek szokta nevezni. Ezek azok a helyek, ahol pillanatok alatt eltűnteti az ember a pénzét a bevásárlással és csak otthon kezdi el keresni, hogy vajon mire is költötte.

Krisztián leállította a busz motorját és gyalogosan elindultak Ulrikkal a boltok felé.

- Vegyünk valami ebédnek valót? – érdeklődött Ulriktól.
- Van nálam húsz forint! Vendégem vagy egy kiflire!
- Harminc évvel ezelőtt húsz forintért száz kiflit is tudtunk volna venni!
- Az infláció egyenes arányban növekszik a mi életkorunkkal. Ezért vagyunk csórók!

Besétáltak a Tesco üzletsora elé a magukhoz vett bevásárló kocsit tolva. Csak pár dolgot akartak venni, de Krisztián mindig ragaszkodott a bevásárlókocsihoz. Az újabban bevezetett kerek bevásárlókiosarak az agyára mentek. Ahhoz túl nagyok voltak, hogy az ember kézben cipelje őket, ahhoz meg túl alacsonyok, hogy egy olyan magas ember, mint ő, ne érezze kényelmetlennek, hogy húzza maga után a földön. Nagyon le kellett hozzá hajolnia. Nevetségesen nézett volna ki, ahogy az óriási ember meggörnyedve húzza maga után a gurulós kosarat. A legjobban az idegesítette, amikor valaki a háta mögött közlekedett ezzel a kosárral és a járólapon zörgő műanyagkerekek hangja olyan szinten bántotta a fülét, hogy nem tudta elviselni.

A kopogós sarkú női cipők is az agyára mentek. Ha egy nő ilyen cipővel a lábán jött mögötte az utcán, inkább megállt és úgy tett, mintha nézelődne. Hagyta, hogy a nő továbbmenjen. Ha előtte mentek ilyen cipőben, az nem zavarta, de ha a háta mögött hallotta a kopogást, a plafonra tudott volna mászni tőle. Ulrik szerint Krisztián csak stikkes.

Krisztiánnak még voltak hasonló rigolyái. Például, ha korábban ébredt fel, mint ahogy a telefonján jelzett az ébresztőóra, nem kelt fel, csak akkor, ha a régi típusú televíziója tetején álló világító digitális órán a percek és az órák számjegyeinek összege hét volt. Ha hajnali három óra öt perckor ébredt, akkor három óra tizenháromig nem kelt fel. Ha éppen három órakor pattant ki a szeme, akkor három óra négykor mászott ki az ágyból. Ha nem sikerült addigra összeszednie magát, akkor várt három óra tizenháromig.

- Miért kellett a régi, jól bevált bevásárlókiosarat megszüntetni?
 - Miért kell neked mindig ezen nyavalyogni, ha ide jövünk vásárolni?
- Betolták a bevásárlókocsit a boltba és hagyták, hogy elnyelje őket a Bevásárló Bermuda Háromszög.

Gósi Vali Ághegyen ringó

Megremeg fönt a holdvilág,
egy esőcsepp arcomon koppan,
a felhők sötétek, mély-lilák,
mögöttük csillagmécs lobban.

Dereng a fény a víz fölött,
egy parányi csodára várok,
szívembe békesség költözött,
ághegyen ringnak az álmok.

Fényben

Ahol a csillagok földre hajolnak,
még álmodik megejtő fényben a táj,
valahol csendesén sóhajt a hajnal,
és gyertyaláng lobban érted, apám.

Válladon felhők – már könnyű a terhed,
s míg tiszta fehérben egy angyal-lány
mosolyod melegét éleszti lágyan,
vágyódó imát mond érted anyám.

rekviem

hogy megfogantál
csak azóta létezem
együtt teremtődünk e földi létre
életre keltted szunnyadó álmodom
lettél örökérvényű bizonyosságom
beteljesült veled végre a lényeg
s míg emberré formált az ősi érdem
kinyílt melletted bimbózó
anyaságom

és elhullt a virág
hős neveddel
elszirmozott a rózsza a kertben
fekete felhők sírnak felettem
legenda éltet gyászkeresztben
lélekharang zúg himnuszt szívemben
rekviem szól
gyönyörű
gyötrelemben